

azt az életformát, világot, amelyben élünk. Megdöbentett, amikor megtudtam, hogy már a múlt század végén, 1894-ben Szász Károly lefordította Emerson mester verseit. Csodálatos dolog, hogy egy embernek, aki 1882-ben Bostonban meghal, tizenkét év múlva már magyarul is megjelennek a gondolatai. Én az alapgondolatot szinte majdnem szóról szóra lefordítva viszem tovább, és mintegy szemet találva bonyolódodom egyre jobban és jobban bele az alaphangulatba, emelem át a magam verses világába.

– *A Versvisszafojtva befejezésében egyfajta írói ábrándot vél az olvasó felfedezni. Ezt írja: „Egyszer majd át fogok csapni a szépprózába. / Olyan szép írni. Prózát.” Meddig jutott el a megvalósulás útján?*

– Semeddig. Szerettem volna, de itt a kritikusoknak igaza lehet. Olyan sokan írtak már rosszul vagy nem egészen elfogadható írásokat (persze ez könnyű magyarázat lenne). Elsősorban az időhiány akadályoz. Úgy érzem, hogy majd ötven után kellene, és lehet, hogy dráma lesz. A naplókön és az ismertetéseken kívül nem hiszem, hogy szóra érdemesíthető írásom lenne. Hogy lesz-e, majd elvállik.

Budapest, 1994. jún. 3.

Erdélyi Erzsébet–Nobel Iván

SZURCSIK JÁNOS: VIRÁGÁRUS